

בתי המשפט

בש"א 016663/06		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
בתיק עיקרי: א 001400/06			
תאריך: 16/10/2006		כב' השופטת רות רוני	בפני:

בעניין: אפריים אוריון
ע"י ב"כ עו"ד
מבקש

נגד

1. צבי יעקובוביץ
2. יחיעם הלוי
3. שירותי מערכות מחשבים בע"מ 2001
ע"י ב"כ עו"ד
משיבים

החלטה

1. בקשה למתן צו מניעה זמני.

2. המבקש טוען כי הוא התקשר בהסכם עם המשיבים ביום 3.8.01. על פי ההסכם, היו הצדדים אמורים להקים יחד חברה חדשה, ששיעור האחזקות בה יהי 76% למבקש ו-24% למשיבים. החברה החדשה היתה אמורה לרכוש את כל רכושה של המשיבה 3 (להלן: "חברת 2001"). המבקש היה אמור להעמיד לחברה החדשה הלוואת בעלים בסך מליון דולר, לצורך מימון רכישת זכויות מחברת 2001, ולצורך מימון פיתוח הפעילות העסקית ופיתוח המוצרים בהם היתה החברה המשותפת אמורה לעסוק. המבקש טוען כי הוסכם שההלוואה תשא ריבית של ליבור +1% והיא תושב כעבור 5 שנים, או כאשר רואה החשבון של החברה יאשר שהחברה יכולה להשיב את ההלוואה – לפי המוקדם מביניהם.

3. המבקש סומך את טענתו ביחס לקיומו של ההסכם בין היתר על תמלילי שיחות שנערכו בשלבים שונים בינו לבין המשיבים (תמליל השיחה בין המבקש לבין המשיב 1 מיום 3.8.01, תמליל השיחה מיום 4.8.01 בין המבקש לבין אשת המשיב, תמליל השיחה עם המשיב 2 מיום 3.8.01, ותמליל השיחה עם המשיב 2 מיום 4.8.01).

המבקש מסתמך גם על רשימת המטלות שהוציא המשיב למבקש ביום 23.8.01. כן מסתמך המבקש על העובדה שלטענתו הצדדים ערכו פעולות שונות כדי להוציא את ההסכם מהכוח אל הפועל, ובכלל זה הם חיפשו משרדים חדשים לחברה החדשה, חיפשו מנהל ועובדים שיוכלו לעבוד בה, חיפשו רואה חשבון שיוכל לעזור להם להוציא את ההסכם מהכוח אל הפועל ועוד (ר' ס' 2 לסיכומי המבקש).

4. המשיבים אינם כופרים בכך שהתנהל מו"מ בין המשיב 1 לבין המבקש. לטענתם, המו"מ לא הבשיל לכדי הסכם, אלא כל מה שהוסכם בין הצדדים היה אופן חלוקת המניות בחברה החדשה – 76% למבקש ו-24% למשיבים. לטענתם, לאחר שהסתברו למשיב 1 עובדות נוספות ביחס למבקש, ואמינותו נפגעה בעיניו, הוא הותיר פתח לקיום מו"מ נוסף עם המבקש, אם כי בעסקה שהמבנה שלה יהיה שונה מזה עליו דובר בין הצדדים מלכתחילה, באוגוסט 2001.

המשיבים טוענים כי דין הבקשה להדחות משום שלא נכרת הסכם בין הצדדים שכן לא גובשו פרטיו העיקריים, לא היתה גמירות דעת של הצדדים להתקשר בהסכם מחייב – אלא לכל היותר ב"הסכם ג'נטלמני". הם טוענים כי אם נכרת הסכם, הוא איננו אכיף, כי התביעה נגועה

בשיהוי ניכר, וכי מאזן הנוחות נוטה בבירור לטובתם.

5. המבקש הגיש את בקשתו לצו מניעה זמני לאחר שהוגשה התביעה והוגש כבר כתב הגנה מטעם המשיבים. לאחר שהוגשה תגובת המשיבים, השיב לה המבקש, תוך צירוף ראיות נוספות. בבקשה שהגישו המשיבים (בש"א 19094/06), הם טענו כי יש לסלק את הראיות הנוספות שצורפו שלא כדין לתצהיר המבקש. ב"כ המשיבים התנגד לצירופן של ראיות נוספות גם כאשר אלה הוצגו לעד מטעם המשיבים – מר יעקובוביץ במהלך חקירתו הנגדית.
6. כפי שיובהר להלן, אני סבורה כי דין הבקשה לצו מניעה זמני להדחות, אף אם יובאו בחשבון כל הראיות שצורפו על ידי המבקש. לכן, אין צורך לדון בשאלה האם היה המבקש רשאי לצרף ראיות נוספות לאחר שהגיש את בקשתו המקורית לצו מניעה זמני.
7. כידוע, בדיון בבקשה לצו מניעה זמני, על בית המשפט לבחון שתי שאלות עיקריות. השאלה הראשונה היא מהם סיכוייו של המבקש להצליח בתביעתו. השאלה השנייה מתייחסת ל"מאזן הנוחות", היינו היא משווה בין הנזק שעלול להיגרם למבקש אם לא יינתן צו מניעה ובסופו של דבר הוא יזכה בתביעה, לבין הנזק שעלול להיגרם למשיבים אם יינתן צו מניעה, ובסופו של דבר התביעה תדחה. מעבר לשיקולים אלה, בית המשפט רשאי לשקול שיקולים ביחס לעצם הגשת הבקשה – האם המבקש הגיש אותה לבית המשפט בניקיון כפיים, האם הוא השתהה בהגשת הבקשה וכד'.

סיכויי התביעה

8. באשר לסיכויי התביעה – כפי שהובהר לעיל, השאלה העיקרית השנויה במחלוקת בין הצדדים היא השאלה האם הם התקשרו ביניהם בהסכם באוגוסט 2001. בהקשר זה, ישנן מספר בעיות משמעותיות המכבידות על המבקש בהוכחת טענתו, ושיקשו, לכן, על קבלת התביעה בשלב הבא של הדיון.
9. ראשית, ההסכם הנטען, שאיננו הסכם פשוט, לא הועלה מעולם על הכתב. בנוסף, אף אחד מהעניינים שהיו אמורים להיות מבוצעים על פי ההסכם הנטען, לא בוצע בפועל – לא הוקמה חברה חדשה, המבקש לא הלווה לה סכום של מליון דולר (או כל סכום אחר), לא נערכה חלוקת מניות, לא נשכרו שירותיו של רואה חשבון לצורך קידום ההסכם.
10. העובדה שבין המבקש לבין המשיב 1 היה מו"מ איננה שנויה במחלוקת. הפעולות שבוצעו על ידי הצדדים היו – לגישת המשיבים – לכל היותר פעולות רקע במהלך המו"מ, שנועדו לברר את ההיתכנות של ההסכם.
- גם לגישת המבקש, הצדדים לא קבעו ביניהם את האופן בו יבוצע ההסכם, שכן לא ביררו את נפקויות המס שלו. המבקש טוען בהקשר זה כי הם התכוונו להיעזר לשם כך ברואי חשבון, אולם היה מדובר רק באופן יישום ההסכמה שכבר הושלמה בין הצדדים. אולם, אופן ביצוע ההסכם (אף בהנחה שעקרונותיו סוכמו במלואם על ידי הצדדים) היה יכול להשליך לשנות את התחייבויות הצדדים ואת הסיכונים שהם יצטרכו לקחת על עצמם – באופן שהיה עשוי להשליך על עצם הסכמתם. לכן, קשה מאוד לראות גמירת דעת להסכם שפרטיו ביחס לאופן עריכתו עדיין לא ידועים לצדדים ועדיין לא נקבעו.
11. בנוסף, תכביד על המבקש העובדה כי חרף טענתו לפיה הוא התכוון להשקיע סך של מליון דולר בעסקה, הוא לא ערך "בדיקת נאותות" מסודרת לחברת 2001. המבקש טען בהקשר זה כי הוא דיבר עם מר יעקובוביץ, וסמך על דברים שנאמרו לו על ידיו. כן הוא נעזר ביועץ, מר גולדפינגר. עם זאת, בהחלט סביר לטעון כי המבקש לא "גמר בדעתו" להתקשר בהסכם ולהשקיע את הסכום הדרוש, והיה יכול לגמור בדעתו לעשות כן רק לאחר בדיקת נאותות מלאה ומסודרת באמצעות עורכי דין או רואי חשבון.
- נושא נוסף שיש בו כדי להביד על המבקש הוא העובדה שלפי גרסתו, העסקה בינו לבין המשיבים כללה גם את הפעילות של חברת "אנפה" (ר' עמ' 4 שורה 28 ואילך בפרוטוקול). אולם, המבקש מודה כי הוא לא דבר מעולם עם מר טוביה אורבך, המחזיק ב-50% ממניות חברת אנפה. (יוער כי המבקש אינו מבקש בתביעה הנוכחית לאכוף את אותו חלק מההסכם המתייחס לחברת אנפה).

12. מנגד, המבקש מפנה לדברים שנאמרו לו לטענתו על ידי המשיב 1, מר יעקובוביץ בשיחת הטלפון מיום 3.8.01. הוא מפנה בעיקר לעמוד 4

בתמליל בו אומר המבקש: "אנחנו מצהירים שנינו ג'נטלמן אגרימנט, ז"א הגענו להסכמות, נשב ביחד, נכתוב את הכול, נעביר את זה אח"כ לעו"ד שיביא את זה בשפה משפטית מכובדת בשני עמודים ותודה רבה אפשר להגיד מזל וברכה?" ומר יעקוביץ משיב: "אפשר". המבקש שואל: "יופי, אז אמרנו מזל וברכה?" ומר יעקוביץ משיב: "כן".

בהמשך הדיון, בית המשפט יצטרך לקבוע מה היתה המשמעות של הדברים הללו. בשלב זה של הדיון אסתפק בהפניית תשומת הלב לגרסתו של מר יעקוביץ לפיה גם המבקש התייחס בדבריו ל"ג'נטלמן אגרימנט", היינו הסכם ג'נטלמני, וכי דובר בהסכמה ראשונית על חלוקת ההחזקות בחברה החדשה, אך לא בהסכמה כוללת לגבי כל פרטי העסקה. טענה זו איננה נשללת מיניה וביה מעיון בתמליל, ויש בה כמוכך כדי להכביד על המבקש.

13. זאת ועוד, הבקשה המקורית נסמכת על תמליל שיחה אשר צורף אליה. המבקש בבקשה איננו מבהיר באיזה אופן בוצעה ההקלטה על ידיו, ולכן קבילותה של ההקלטה מוטל בספק.

באשר ליתר התמלילים עליהם מסתמך המבקש, הוא לא הצהיר מי ביצע אותם, וודאי שאין כל הצהרה לגבי אופן ביצוע ההקלטות.

14. יוער עוד בהקשר זה, כי העובדה שהמבקש הקליט שיחות רבות שהוא ניהל עם המשיבים, גם בתקופה בה הם היו לגישתו שותפים המבקשים להוציא אל הפועל מיזם משותף, עומדת אף היא בעוכריו של המבקש. התנהלות כזו איננה אופיינית למי שמבקש לנהל מו"מ בתום לב עם רעהו. היא מעידה על חשדנות שבמועד הרלוונטי לא היה לה כל בסיס, ומעלה חשש אפשרי של ניסיון "לתפוס" את הצד השני בהתבטאות כזאת או אחרת, על מנת להשתמש בה מאוחר יותר לצורך העלאת טענות ביחס למשמעות היחסים בין הצדדים.

אכן, המבקש הסתמך גם על מספר מסמכים – הודעות אי מייל, מכתב ובו רשימת נושאים המצריכים טיפול, ששלח לו המשיב 1 ועוד. מסמכים אלה יכולים להיות אינדיקציה לקיומו של הסכם, אך אין בהם כדי לשלול את המסקנה לפיה הצדדים היו במהלך מו"מ, ובשלב בטרם קיומו של הסכם סופי ומחייב ביניהם.

15. זאת ועוד – האינדיקציה הטובה ביותר לכך שהמבקש לא היה סבור כי בינו לבין המשיבים קיים הסכם מחייב, היא בחוסר הפעולה שלו במשך תקופה ממושכת מאוד ביחס לכך. כך, כאמור, לטענת המבקש ההתקשרות בהסכם היתה ביום 3.8.01. הפניה הכתובה הראשונה של המבקש אל המשיבים ביחס להסכם היא מיום 15.10.02. המבקש טוען כי עד למועד זה הוא היה בקשר רצוף עם המשיב 1, אשר דחה אותו ב"לך ושוב", וטען בפניו בכל אחת מהפניות כי הוא עסוק, ויטפל בדברים כאשר יתפנה.

אף אם יש ממש בדברים אלה, הרי אין ספק כי היה צריך להיות ברור למבקש כי חלוף הזמן עלו להשפיע על העסקה – על שוויה של חברת 2001, ועל פרטים מעשיים שונים שהצדדים צריכים להסכים עליהם. המבקש לא הבהיר מדוע הסכים להשתתף הממושכת כל כך של המשיבים. ההסבר לפיו המבקש היה מודע לכך כי בין הצדדים אין הסכם מחייב הוא הסבר אפשרי להתנהלותו של המבקש.

חוסר המעש של המבקש הוא תמוה הרבה יותר, בתקופה מאז הפניה הכתובה שלו ועד להגשת התביעה. התביעה הוגשה ביום 27.3.06 – למעלה מארבע וחצי שנים לאחר ההתקשרות בהסכם הנטען. מעבר לעובדה כי התנהלות זו מהווה "שיהוי", הרי יש בה גם כדי להעיד על אומדן הדעת של המבקש ביחס לקשר בינו שלבין המשיבים. מי שסבור כי הוא קשור עם צדדים אחרים בהסכם מכוחו עליהם לבצע עסקה משותפת, חזקה עליו כי איננו ממתין פרק זמן כל כך ממושך, שעשוי כמוכך לשנות באופן מהותי ומשמעותי את הבסיס להסכמה הנטענת על ידיו.

16. טענתו היחידה של המבקש בהקשר זה היא כי הוא לא הגיש את התביעה קודם למועד הגשתה בשל מצב בריאותו. להוכחת הטענה, הוא צירף לתשובתו מסמך של רופא משפחה, ממנו עולה כי סבל בשנים האחרונות מסינוזיטיס כרונית קשה, ונזקק לאשפוזים חוזרים ונשנים וביצועע ניתוחים וטיפולים. מתחילת 2003 חלה החמרה בבריאותו, בשל יתר לחץ דם וסוכרת קשה.

אולם, במסמך זה אין די – וזאת גם מבלי להתייחס לטענות המשיבים ביחס לתוקפו הראייתי. מאחר שמדובר בתקופת המתנה כל כך ממושכת בין המועד הנטען של ההסכם לבין מועד הגשת התביעה, היה על המבקש לפרט מה מנע ממנו להגיש את התביעה בכל אחת מהתקופות הרלוונטיות – מתי הוא אושפז, לכמה זמן, כמה זמן ארכה התאוששותו. כן היה על המבקש לפרט האם בתקופות השונות הוא היה כשיר לבצע פעולות עסקיות ומשפטיות אחרות.

הדברים מקבלים משנה תוקף, לאור העובדה שמחומר הראיות של המשיבים עולה כי בתקופה הרלוונטית המבקש הגיש תובענות אחרות בבית

המשפט – ואין אם כן הסבר מניח את הדעת מדוע הוא לא הגיש את התביעה הנוכחית.

כן אין כל הסבר מדוע הוא יכול היה להגיש את התביעה במרץ 2006, חרף העובדה כי מהמסמך הרפואי (שהוא מ-15.8.2006), עולה כי מצבו הרפואי של המבקש רק החמיר.

לכן, המסקנה לפיה המבקש נמנע מלהגיש את התביעה במשך 4 וחצי שנים משום שהוא היה מודע לכך שבינו לבין המשיבים אין הסכם – היא מסקנה אפשרית, שיש לה חיזוק משמעותי בחומר הראיות.

17. ענין נוסף שיש להתייחס אליו במסגרת שאלת סיכויי התביעה, הוא שאלת ההצדקה באכיפת ההסכם. לאור פרק הזמן הממושך שחלף מהמועד הנטען של ההתקשרות בהסכם ועד להגשת התביעה והדיון בה, טוענים המשיבים כי אף לו היה המבקש מוכיח כי היה הסכם בינו לבין המשיבים, הרי מדובר בהסכם שאכיפתו איננה עוד מוצדקת, נוכח השינויים שאירעו בפרק הזמן שחלף. תשובת המבקש בהקשר זה היא כי נדרשת חקירה בנושא זה, אולם בשלב זה אין בטענה זו כדי להצדיק את דחיית הבקשה.

אני סבורה כי הטענה היא טענה שיש בה – ודאי בהצטרפה אל יתר הטענות – כדי להחליש באופן משמעותי את סיכויי של המבקש כי תביעתו לאכיפת ההסכם תתקבל. מובן כי הסעד הזמני מניח קבלה של סעד האכיפה, ואם מדובר בסעד כספי כזה או אחר – אין מקום למתן צו המניעה הזמני.

סיכומה של נקודה זו – הסיכויים שהתביעה לאכיפת ההסכם תתקבל – אינם משמעותיים.

מאזן הנוחות

18. נפנה עתה לבחון את שאלת מאזן הנוחות. אני סבורה כי למבקש לא ייגרם נזק חמור אם צו המניעה לא יינתן. מסקנה זו מבוססת קודם כל על התנהלותו של המבקש עצמו. כפי שכבר צוין, המבקש לא הגיש את התביעה אלא 4 וחצי שנים לאחר ההתקשרות הנטענת בהסכם. השינויים מהם הוא חושש היו יכולים להתרחש במהלך כל התקופה האמורה, והמבקש לא מצא לנכון לעשות כל צעד שהוא כדי למנוע אותם. יתרה מכך, המבקש לא הגיש את הבקשה לסעד זמני מייד עם הגשת התביעה, אלא רק למעלה משלושה חודשים לאחר מכן (ביום 30.7.06). המבקש אף לא טען כי חל שינוי נסיבות כלשהו, המצדיק את חששו לפיו המשיבים יבצעו עסקה כזאת או אחרת במניות.

כפי שהובהר לעיל, חלוף הזמן כשלעצמו עשוי היה לגרום לשינויים מהותיים ב"הסכם" הנטען על ידי המבקש. גם ענין זה לא הטריד את המבקש ככל הנראה במהלך התקופה עד להגשת הבקשה לצו מניעה זמני.

מנגד, קבלת הבקשה יש בה כדי להכביד על המשיבים, לפגוע בזכות הקניין שלהם, ולאור מכלול הנסיבות שפורטו לעיל – אינני סבורה כי פגיעה כזו היא מוצדקת.

שיהוי

19. מעבר לכל האמור לעיל, ניתן לדחות את הבקשה לאור השיהוי הארוך בהגשתה. לוח הזמנים מאז ההתקשרות בהסכם ועד הגשת התביעה נסקר לעיל. ציינתי גם כי המבקש לא הניח את דעתו כי מצבו הבריאותי שלל ממנו את האפשרות להגיש את התביעה לאורך כל התקופה האמורה. לכן וגם מטעם זה אני סבורה כי דין הבקשה להדחות.

20. סוף דבר – לאור כל האמור לעיל, הבקשה לצו מניעה זמני נדחית.
המבקש ישא בהוצאות המשיבים בסך 15,000 ₪ + מע"מ ללא קשר לתוצאות ההליך.

התיק יעבור למזכירות לצורך קביעתו לדיון על פי הסדר.

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום 16.10.06 בהעדר הצדדים.

רות רונן, שופטת